

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. JUDr. Martinem Korbařem, advokátem se sídlem Lublaňská 507/8, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014, zn. 13506/UP/2014/Kul, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2015, č. j. 30 A 110/2014 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jako „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hronov, jako stavebního úřadu, ze dne 4. 7. 2014, č. j. Výst/2259/2014. Uvedeným rozhodnutím bylo stěžovateli nařízeno odstranění nepovolené stavby, konkrétně nepovolených změn budovy pro posklizňovou úpravu brambor (bramborárny).

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nezpochybňoval, že stavební úpravy byly provedeny v rozporu s tehdy platnými předpisy. Nicméně se domníval, že by jím provedené úpravy mohly být posouzeny jako souladné s § 103 odst. 1 písm. e) bod 2. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2013

(dále jen „stavební zákon“), tedy v době rozhodování správních orgánů. Soud však uzavřel, že stavba bramborárny je větší než 300 m², a proto ani podle nové právní úpravy nejde o stavbu, k jejímuž provedení by nebylo třeba stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Stejně tak provedené stavební úpravy nelze podřadit pod režim ohlášení stavby podle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona a stavební úpravy proto mohly být provedeny toliko na základě stavebního povolení. Správní orgány tedy neměly žádný důvod odchýlit se od čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony (dále jen „novela stavebního zákona“). Podle něj se měla správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti novely stavebního zákona, dokončit podle dosavadních právních předpisů, kromě výslovně uvedených výjimek.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] V první řadě namítá, že rozsudek porušil jeho právo vlastnit majetek a ochranu tohoto majetku podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť jím byla potvrzena správnost rozhodnutí správních orgánů o odstranění stavebních úprav, čímž došlo k závažnému zásahu do jeho základního práva vlastnit majetek. Poukázal také na § 2 s. ř. s. v tom směru, že krajský soud měl mít na paměti, že svým rozhodnutím může významně zasáhnout do stěžovatelova veřejného subjektivního práva.

[5] Dále stěžovatel poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. V žalobě se dovolával základních zásad činnosti správních orgánů vyplývajících z § 2 odst. 2 a odst. 4, § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Krajský soud se však s touto argumentací nijak nevyporádal.

[6] Závěrem navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný odkázal na vydané rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. S rozsudkem krajského soudu se ztotožňuje a argumenty v kasační stížnosti považuje za nedůvodné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce je v tomto ohledu pánem sporu, neboť on určuje, z jakých hledisek bude rozhodnutí přezkoumáno, pokud nejde o výslovně zákonem stanovené výjimky (viz např. § 76 odst. 2 ohledně nicotnosti rozhodnutí). Obdobné platí i pro rozsah přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu na základě kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Proto obsah stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván pouze v intencích kasačních námitek.

[10] Pokud jde o kasační námitku týkající se zásahu do vlastnického práva, je nutné tuto kasační námitku odmítnout jako nepřípustnou. Stěžovatel sám uvádí, že do tohoto práva mělo dojít tím, že krajský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného, když právě to podle jeho názoru zasahuje do jeho práva vlastnit majetek. Argumentaci čl. 11 Listiny základních práv a svobod však v řízení před krajským soudem nevznesl, ač mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud přezkoumává vypořádání žaloby krajským soudem, a proto zásadně platí, že není možné uplatňovat v kasační stížnosti jiné důvody. Tato kasační námitka je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod připouští omezení vlastnického práva. To opakovaně potvrzuje i Ústavní soud, a to i pokud jde o povinnost odstranit černou stavbu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III. ÚS 403/98, publ. ve sv. 13, str. 453 Sb. n. u. ÚS).

[11] Pro naprostou neurčitost nelze přezkoumat argumentaci § 2 s. ř. s. Pokud by krajský soud nerozhodoval o veřejném subjektivním právu stěžovatele, bylo by na místě takovou žalobu odmítnout, pokud by nešlo o jinou věc, která je výslovně svěřena správním soudům k rozhodování. Rozhodování o veřejném subjektivním právu je tedy zpravidla podmínkou přípustnosti žaloby a krajskému soudu proto muselo být zřejmé, že o veřejném subjektivním právu stěžovatele rozhoduje.

[12] Poslední námitka se dovolává nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Přezkoumatelné je takové rozhodnutí, které je srozumitelné, je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen soud přihlídnout i bez námitek, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatku důvodů rozhodnutí, nesrozumitelnosti nebo jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Argumentace stěžovatele směřuje k prvému z uvedených důvodů, neboť namítá, že krajský soud se řádně nevypořádal s jeho námitkami (k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů srovnej setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[14] Shora uvedené požadavky rozsudek krajského soudu splňuje. Vyčítá-li stěžovatel krajskému soudu, že nereagoval na jeho argumentaci týkající se zásad činnosti správních orgánů, pak je třeba si uvědomit, v jaké souvislosti byla vznesena. Poukazem na tyto zásady se stěžovatel snažil podpořit to, že by se na posuzování jeho věci mělo použít znění stavebního zákona účinné od 1. 1. 2013, ačkoliv přechodné ustanovení novely stavebního zákona hovoří opačně. Krajský soud však své rozhodnutí vystavěl na tom, že i kdyby se věc posuzovala podle nového znění stavebního zákona, nemohlo by to na jejím výsledku nic změnit, neboť stavební úpravy bramborárny by i nadále vyžadovaly stavební povolení. Tento závěr krajského soudu stěžovatel nijak nerozporuje.

[15] Z odůvodnění krajského soudu je tak zcela zřejmé, že bylo zcela nadbytečné zabývat se tím, zda by bylo možné dospět za pomoci základních zásad činnosti správních orgánů

k prolomení přechodného ustanovení novely stavebního zákona nebo nikoliv. Ačkoliv se tedy krajský soud výslovně k této žalobní argumentaci nevyjádřil, je nadbytečnost jejího vypořádání zcela zřejmá. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nemůže být pojmána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevnikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu